

Vycházkový okruh „Po stopách mlsného medvěda“ U JAMNÉHO

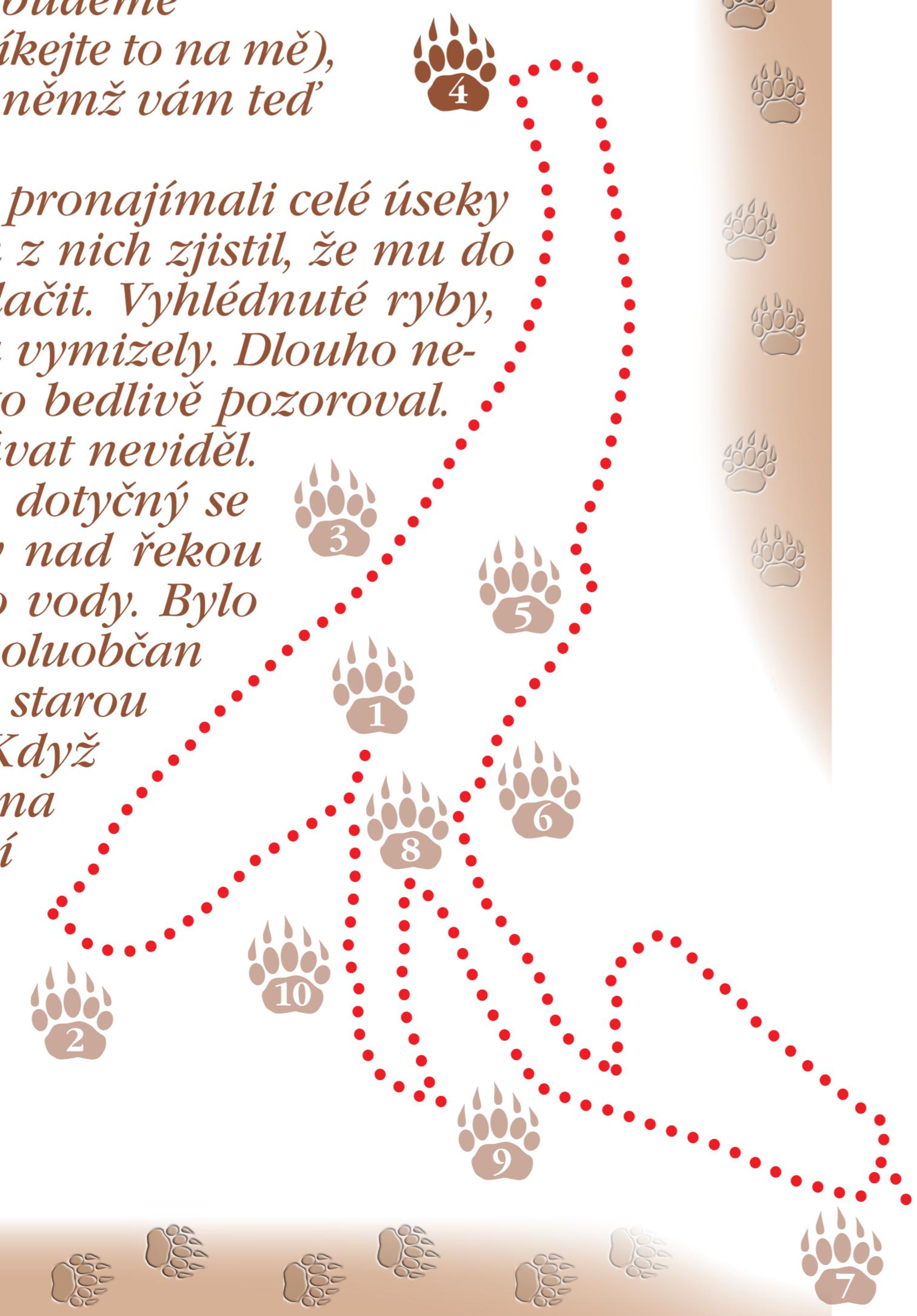
Milé děti,

přišly jste na místo, kde bývala samá mokřina a močálisko. Když byste se narodily na začátku 20. století, v časech vašich pradědečků, možná byste tu pytláčily pstruhы a sbíraly žáby. Obojí potom prodaly na chatu na Suchém vrchu. Vy byste přišly k penězům a „rynkovní“ (starousedlíci) by si na výletě pochutnali na pstruzích a žabích stehýnkách.

Taky byste si daly? Pytláčit raději nebudeme (i když já si občas rybu ulovím, ale neříkejte to na mě), abychom nedopadli jako ten filuta, o němž vám ted budu vypravovat.

Bohatší občané Jablonného si kdysi pronajímali celé úseky řeky pro soukromé chytání ryb. Jeden z nich zjistil, že mu do pronajatého revíru chodí někdo pytláčit. Vyhleďnuté ryby, které se držely na jednom místě, zcela vymizely. Dlouho nemohl pytláka chytit, i když řeku často bedlivě pozoroval. Na břehu nikoho podezřelého vysedávat neviděl. Nakonec mu asi někdo prozradil, že dotyčný se vždy položí na skloněný kmen vrby nad řekou a zde pouze spustí udici pod sebe do vody. Bylo právě chladnější počasí, a tak tento spoluobčan vymyslel studenou odplatu. Vzal pilu a starou vrbu těsně nad vodou naříznul. Když pytlák odpoledne nenápadně zalehal na kmen, ozvalo se mocné zapraskání a následně volání o pomoc. Škůdce se zřítil i s kmenem do vody, kde byl vrbovou zachycen. Nakonec mu museli z té šlamastyky lidé pomáhat.

Inu, krást se nevyplácí.

Meandrující Orlice u Jamného

Pro dospělé

Nedaleko odtud je obec Jamné nad Orlicí. Přestože z Jablonného do Jamného je to co by kamenem dohodil, rodilí jamenští občané kdysi mluvili pro jablonské cizí řečí.

Jamenská mluva

Za starých dob nebylo v Jamném nic k dostání. Jistýmu čloujeku se rozne-mohla žena. I vzal si flašku a šel do Jabloných pro líky polním stěžníkem. Protože se chtěl brzo vrátit, tak začal utíkat. Najednou slyšal pískot. Bylo poujetí a on nes flašku hrdlem proti větru. Bál se, že je to strašidlo, a tak rychlejc utíkal. Čím víc běžal, tím to silnějc pískalo. Do Jabloných ani nedo-šel, protože se strachem cestou potrhal, jak utíkal. Inu, jojo, „co je komu sou-zený, tomu neujde,“ říkaj u nás lidi, když se vo tom povídalo po dědině.

Když se vonehdá ten jistej čloujek přišátral nakvíčerek domů, slíknul v set-nici starej špenzl, sednul si unavenej po tej štrece na lajc a dal si pořánej kal-fas kyselej poliuky. Z nohy mu tekla kreu, jak se po cestě poškrábal vo šábši. Votřel si to a v duchu si zasakroval: „Iná, to byl teda den! Pudu si dát šlofíka, vo půl patej hodím bejkum, zajcum a slepicum. Ráno vycucnu senkrounu a vyrázim na jabčisko vyhrábnout pár grulí k vobědu. K tomu si s mámou dámě kapku mlíka. Vodpoledne votočíme najgros, ať máme na zejmu dát co koňoj. No jo, to je furt práce! Zejtra musím dít znova do Jabloných kouknout, jestli maj v krámcě řáký škrpály – to zas budu pěkně ucabrtanej. A takle to je furt dokola. Ale hlauně ať slouží zdraví!“

Kramářova chata na Suchém vrchu

Oblasti Jamné nad Orlicí vede cyklotrasa KČT č. 4074 na Suchý vrch